

Στέφνετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐκείναχθετε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ὁμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στιχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ)

Κυριακὴ 13 Ἀπριλίου 1959 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΑ'. Ἀριθ. 310 Τιμὴ ὅλλων Δραχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΟΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Σ.
Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθήναι

Διευθύνεται ἐπὶ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 50

Ἐξαετησίως : Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΤΟΥ

Μέσα εἰς ἓνα κόσμον πλήρη ραδιουργιῶν καὶ ἀθλιότητος, μέσα εἰς μίαν χριστιανωσύνην νεκρὰν καὶ ἀδιάφορον, μέσα εἰς μίαν Ἐκκλησίαν χωρὶς πνοὴν καὶ δραστηριότητα θὰ ὑψωθῇ καὶ πάλιν ὁ Ἐσταυρωμένος καὶ θὰ ὑπομνησθῇ εἰς τοὺς πιστοὺς ἡ θλιβερὰ ἡχώ τῶν αἰώνων «Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου».

Πολλοὶ λόγοι θὰ ἐκφωνηθοῦν ἀπὸ λογίους ἱεροκήρυκας, πολλοὶ ὀφθαλμοὶ θὰ δακρῦσουν, πολὺ πλήθος θὰ συρρεύσῃ. Καὶ ὅμως ὁ Ἐσταυρωμένος θὰ εὐρίσκεται καταδικασμένος εἰς μίαν φρικτὴν ἀπομόνωσιν!

Πλησίον Του θὰ εὐρίσκωνται γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, ἀμετανόητοι λησταί, δειλοὶ μαθηταί, προδόται, στρατιῶται τῆς ρωμαϊκῆς λεγεῶνος, ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, διαμερίζοντες τὰ ἱμάτια τοῦ καταδίκου καὶ βάλλοντες κλῆρον διὰ τὸν ἄρραφον χιτῶνα!

Αὐτὸ τὸ γεγονός συνθέτει τὸ μεγαλύτερον δράμα τῆς ἱστορίας, ὑπερβάλλον εἰς πάθος καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ δράμα τοῦ Γολγοθᾶ!

Ἡ ἀδιαφορία τῶν πιστῶν τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ ἡ ἀποξένωσις τῶν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς θυσίας!

Τὸ θεωρεῖτε φιλολογικὴν ὑπερβολήν;

Ἄς ἴδωμεν!

Διὰ νὰ μὴ καταπονήσωμεν τὸν ἀναγνώστην ποῖαν εἰκόνα παρουσιάζει ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία; Κατατετηγμένη εἰς μικρὰς καὶ ἀσυνδέτους καθ' ἑαυτὰς ομάδας συνιστοῦν εὐχείρωτα ὄργανα εἰς τὴν διάθεσιν τῶν διαφόρων κυβερνήσεων καὶ ὄχι ὁδηγὸν καὶ ρυθμιστὴν τοῦ βίου!

Θέλετε τώρα νὰ ἴδῃτε τί συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῶν αὐτοτελῶν αὐτῶν ομάδων;

Πρόχειρον καὶ ἀθλίον θέαμα ἡ «Ἀυτοκέφαλος»—ὁρος προδίδων περιφρόνησιν πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον ὡς κεφαλὴν—Ἐκκλησία τῆς πατρίδος μας! Ἐμπόριον εὐσεβείας, εὐτελὲς συναλλαγὴ, φρικτὸς ἀνταγωνισμός, ἀπαίσιος φαρτρισμός, εὐνουχισμένη ἡγεσία!

Ἀλλὰ μήπως καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῶν ἐπαγγελομένων γνησίαν εὐσέβειαν κυριαρχεῖ τὸ δέος ἐκ τῆς θυσίας τοῦ Ἐσταυρωμένου; Ὑπάρχει ἡ διάθεσις τῆς θυσίας; Ναι ὑπάρχει ὁμολογουμένως ἡ διάθεσις τῆς θυσίας!

Τῆς θυσίας τῶν πάντων εἰς τὸ εἶδωλον τοῦ ἐγωισμοῦ μας! Ἐπενδύσαμεν τὸν ἀπαίσιον αὐτὸν συνωμότην, τὸν ἐγωισμὸν, μὲ τὸ ράσον ἢ τὸ κοσμικὸν ἔνδυμα καὶ τὸν κατεστήσαμεν αὐθέντην καὶ δεσπότην,

Ἡ ἐγὼ θὰ σώσω τὴν Ὁρθοδοξίαν ἢ ὅλα θὰ χαθοῦν μαζύ μου!

Μήπως ὅμως ὁ Ἐσταυρωμένος ὑψοῦται ὡς σύμβολον ἱερὸν εἰς τὰς χριστιανικὰς οἰκογενεῖας;

Ἀλλοίμονον;

Σπανιώτατα συναντᾷ κανεὶς συζυγίαν, μητρότητα, πατρότητα, ἀγωγήν τεθειμένας ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ Ἐσταυρωμένου. Σπανιώτατα τὸ πνεῦμα Του ρυθμίζει τὸν οἰκογενειακὸν βίον.

Συνήθως ὁ Ἐσταυρωμένος παραμένει ὡς διακοσμητικὸν στοιχεῖον, χωρὶς ἢ παρουσία Του νὰ ἐνοχλῇ!

Τί ἐτι χρεῖαν ἔχομε μαρτύρων;

Οἱ ἄνθρωποι, πονηροὶ καὶ γόητες, κατῳρθοῦν

σαν καὶ κατορθώνουν πάντοτε νὰ κατασκευάζουν ἓνα ἰδικόν τους Χριστόν, εἰς τὰ μέτρα των, ἀδύνατον μέχρις ἐμπαθείας, μικρόν μέχρι οὐτιδανότητος, ἄσημον μέχρι περιφρονήσεως, καταγέλαστον μέχρι κωμωδίας καὶ αὐτὸν τὸν Χριστόν νὰ ἐμφανίζουν ὡς ὁδηγόν των ! Αὐτὸν λοιπὸν τὸν ἄοσμον καὶ φυματιζόντα Ἰησοῦν ἀναρτοῦν ἐπὶ τοῦ ξύλου.

Τὸν ἄλλον Ἰησοῦν, τὸν ζωοδότην, τὸν ἀγαπῶντα, τὸν ἐλέγχοντα, τὸν συντρίβοντα, τὸν ἅγιον, τὸν ἰσχυρόν ἐν τῇ κρίσει, ἀλλὰ δίκαιον, τὸν ἐγκατέλειψαν μόνον Του εἰς τὸν Γολγοθᾶν !

Δὲν συμφέρει ἡ φιλία Του !

«Ὡ ! Πόσον θὰ ἤξιζε νὰ ἀνεφῶναι κανεὶς τὴν κατανυκτικὴν νύκτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης «Υἱοὶ ἀνθρώπων ἕως πότε βαρυκαρδιοὶ ; Ἵνα τί ἀγαπᾶτε ματαιότητας καὶ λαλεῖτε ψεῦδος ;»

Κρύψατε τὸν Ἑσταυρωμένον ! Δὲν σᾶς ἀνῆκει ! Μὴ τὸν διαπομπεύετε !

Δὲν εἴσθε οἱ πιστοὶ του· εἴσθε οἱ Σταυρωταὶ του ! Ἡ καταγέλαστος ὅμως αὐτὴ κωμωδία ἔχει τὰ ὅρια τῆς· πέραν τῶν ὁρίων αὐτῶν, ποὺ διαγράφονται ἀπὸ τὴν ἰδίαν μας τὴν συνειδησιν, ἀρχίζει νὰ ἔχη ἰσχὺν ἡ αὐστηρὰ καὶ προφητικὴ ἐρώτησις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «Πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας ;»

Καὶ ὅμως ! Ἐκεῖνος, ὅστις εἶχε τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης, διὰ νὰ εἶπῃ ἐπὶ Σταυροῦ εἰς τὸν μετανοήσαντα ληστὴν «μετ' ἐμοῦ σήμερον ἔσει ἐν τῷ παραδείσῳ», ὁ Ἑσταυρωμένος Ἰησοῦς ἔχει καὶ τώρα τὴν δύναμιν νὰ συγχωρήσῃ τοὺς ὀβρισταὺς καὶ προδότας τῆς θυσίας του.

Χριστιανέ,

Ἡ ἀνάμνησις τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου δὲν ἀποτελεῖ μίαν τυπικὴν τελετὴν, ἓνα «θέαμα». Συνιστᾷ μίαν φοβερὰν ὑπόμνησιν !

Σοῦ ὑπενθυμίζει τὴν ὑποχρέωσιν ἑναντι τοῦ Ἑσταυρωμένου.

Καὶ ἡ ὑποχρέωσις αὐτὴ συνίσταται εἰς δύο λέξεις : **ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΘΥΣΙΑ !**

Ὑπὸ οἵανδήποτε ἰδιότητα καὶ ἐὰν ζῆς, ὡς κληρικὸς ἢ ὡς λαϊκός, ὡς ἐγγαμος ἢ ὡς ἄγαμος, ὡς ἡγεμὼν ἢ ὡς ἀκόλουθος καλεῖσαι ἐν ταπεινοφροσύνῃ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι συνεχερᾶς νὰ ζήσης τὸ ἀγωνιστικὸν δίπτυχον : **ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΘΥΣΙΑ.**

Τότε θὰ ἔχῃς δικαίωμα νὰ παρίστασαι πλησίον τοῦ Ἑσταυρωμένου καὶ νὰ σπογγίζῃς μερίγγος τὸν Ἱδρώτα καὶ τὸ Αἷμα τῆς ὑπερτάτης Του θυσίας.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΤΩΝ

ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ ΙΟΥΔΑΣ : ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ

«Ἡ οὖν Μαρία λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐξέμαζεν ταῖς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὁσμῆς τοῦ μύρου. Λέγει οὖν εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος ὁ Ἰσκαριώτης, ὁ μέλων αὐτὸν προδιδόναι· τί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηνάριων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς ; . . . ».

Ἰωαν. 1Β', 1-18

Δύο ἄνθρωποι—δύο κόσμοι. Ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν ἡ Μαρία. Καρδία μεγάλη καὶ ἀφοσιωμένη εἰς τὸν Κύριον. Δὲν εὗρεκεν ἄλλο τρόπον νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐλάβειάν της, τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν πίστιν της, ἀπὸ τὴν πλῆσιν τῶν ποδῶν τοῦ Κυρίου διὰ μύρον. Ἡ πράξις της εἶναι βαθύτατα συμβολικὴ.

Ἡ πράξις της ὁμιλεῖ μόνῃ της, διὰ τὸ πόσον εὐλαβεῖτο τὸν Κύριόν της καὶ Θεόν της. Τὸ πολυτιμότερον ὕλικὸν ἀγαθόν, τὸ μύρον, τὸ περιχύνει εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σωτῆρος. Ἔτσι δείχνει, ὅτι τὰ πάντα πρέπει νὰ προσφέρονται εἰς Ἐκεῖνον.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην ὅμως πλευρὰν τοῦ λόφου εὐρίσκεται ὁ Ἰούδας. Σκοτεινὸς καὶ ἀβυσσαλέος εἰς τοὺς σκοποὺς του, ἀντιπροσωπεύει ἓνα ὁλόκληρον κόσμον. Τὸν κόσμον τῆς ὕλης, τὸν κόσμον τῆς φθοροποιου καὶ ματαιίας ὕλης, ποὺ χαντακώνει τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν καταστρέφει πνευματικῶς. Ὑποκρίνεται τὸν φιλόπτωχον, λυπεῖται, δῆθ'·ν, διὰ τὴν δυστυχίαν τῶν πενήτων, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ πλαστὸν προσωπεῖον χύνει τὸ δηλητήριον ἑναντίον τῆς θείας ἐκδηλώσεως τῆς Μαρίας. Δὲν θὰ ἦτο δυνατόν, λέγει, αὐτὸ τὸ μύρον νὰ κωληθῇ καὶ νὰ δοθῇ εἰς τοὺς πτωχοὺς ;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐπρόδωσε τὸν Θεὸν ἔκανε δῆθεν, ὅτι ἐνδιαφέρετο διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ τοῦτο ὅχι δι' ἄλλον σκοπὸν, ἀλλὰ διὰ νὰ καλύψῃ τὸ ὀλιστικόν του φρόνημα.

Ταπεινὸς ὕλιστής καὶ χυδαῖος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Ἰούδας ! Ἐνα κτήνος ποὺ δὲν βλέπει τὸ μεγαλεῖον τοῦ διδασκάλου του, ἀλλὰ σκέπτεται τὰ τριακόσια δηνάρια τοῦ μύρου.

Ἀλλὰ ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰούδας εἶναι τύποι ὄλων τῶν αἰώνων. Ἄλλοι λατρεύουν τὸ πνεῦμα ποὺ εἶναι ὁ Ἰησοῦς, καὶ δίδουν τὸ πᾶν εἰς τὴν λατρείαν αὐτήν. Ἄλλοι ἀγαποῦν τὴν ὕλην καὶ καταστρέφουν τὴν πνευματικότητα καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλοι, τέλος, ὁμοιάζαν μὲ τὸν ὄχλον. Τὴν μίαν ἡμέραν ψάλλουν τὸ «ὦσαννά» καὶ τὴν ἄλλην κραυγάζουν τὸ «ἄρον, ἄρον».

Εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι ποὺ νοιώθουν τὸ βαθὺ νόημα τῆς ζωῆς καὶ ἀνεβαίνουν εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ φορτίο μίαν πράξιν ὡσάν τῆς Μαρίας.

Ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκερ

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνη

Θεμιστοκλέους 33

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Τὸ ἐπιστέγασμα τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς εἶναι ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάδι.

Ἀπὸ τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς τῶν Βαθῶν μέχρι τοῦ Μεσονυκτίου τοῦ Μεγάλου Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἡ Ἐκκλησία κατέχεται ἀπὸ ἑνα πένθος καὶ εὐρίσκεται ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς ἐναγωνίου προσδοκίας.

Διάφοροι ὕμνοι καὶ πρὸ παντὸς ἡ προβολὴ τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου αἰχμαλωτίζουν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν σκέψιν τοῦ πιστοῦ καί, ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς, τὸ Σύμπαν συγκρατεῖ τὴν ἀναπνοήν του.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς Μεγάλῃ Ἑβδομάδος ἀποκαλύπτεται εἰς ὅλην αὐτῆς τὴν ἑκτασιν ἡ Ἀγάπη τοῦ Αὐτρωτοῦ, Ἀγάπη ἰσχυρά, ἀνωτέρα παντὸς συμβιβασμοῦ καὶ ὑπολογισμοῦ, ἀγάπη, ἡ ὁποία καίτοι ὁδηγεῖ τὸν Προταγωνιστὴν εἰς τὸν Γολγοθᾶν καὶ τὸν τάφον, ἐν τούτοις συντρίβει πᾶσαν ἀθλιότητα καὶ ἐξασφαλίζει εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς Ἀγάπης Αὐτῆς, τὸν ἄνθρωπον, τὸ χαροποιὸν φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ ἀγάπη αὐτὴ παρέχει τὴν συγγνώμην εἰς τὸ θλιβερὸν ναυάγιον τῆς κοινωνίας, τὴν πόρνην, ἡ ὁποία εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος εὐρίσκει τὸ μεγαλεῖον τῆς καλωσύνης. Ἡ ἰδία ἀγάπη κάμπτει τὸν αὐχένα τοῦ Σωτῆρος, ὅστις ἐν ἄκρα ταπεινώσει νίπτει τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν, μεταβαλλομένη τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς συγκινητικὴν ταπείνωσιν. Ἡ ἀγάπη, κατὰ τὴν κα'ανυκτικὴν στιγμὴν τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, πλουτίζει τὸν ᾠδὸν τοῦ ὑπερῶου μὲ τὴν ἁγίαν οἰκειότητα τοῦ οὐρανοῦ καὶ μεταβάλλει τὸ πενιχρὸν διαμονητήριον εἰς ἅγιον καὶ ἱερὸν θυσιαστήριον, ἔνθα τελεσιουργεῖται τὸ μέγιστον καὶ φοικωδέστατον μυστήριον, ἡ Θεία Εὐχαριστία. Ἡ ἀγάπη μετουσιώνεται εἰς μέριμναν ὑπὲρ τῶν ἀδυνάτων καὶ κινεῖ τὰ πάντα χεῖλη τοῦ Αὐτρωτοῦ, εἰς τὰ ὁποία οὐδέποτε εὐρέθη δόλος, νὰ εἰπωσιν πρὸς τὸν ἐπιστήθιον μαθητὴν, «ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου», προκειμένου νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Ἰωάννου τὴν φροντίδα τῆς Παρθένου.

Ἡ ἀγάπη εἰς τὸ φοικτὸν ὕψος τοῦ Σταυροῦ, ἀσθμαίνουσα καὶ ἡμιθανὴς ἀνακτὰ δυνάμειν καὶ ἀνοίγει τὴν πόρταν τοῦ παραδείσου εἰς τὸν μετανοοῦντα ληστὴν «ἀμὴν μετ' ἐμοῦ σήμερον ἔσει ἐν τῷ παραδείσῳ».

Θὰ ἡδύνατο νὰ ὀνομασθῇ ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάς, ὡς δρᾶμα τῆς Ἀγάπης.

Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖ τὸν συναισθηματικὸν χρωματισμὸν μιᾶς τραγωδίας· δὲν εἶναι μόνον τὸ αἶσθημα, ὅπερ κατέχει μονίμως τὴν θείαν καρδίαν τοῦ Γλυκυτάτου Ναζωραίου.

Ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶναι κίνητρον καὶ σκοπός, εἶναι δυνάμεις, εἶναι καταστάσεις ὑπεριότητος τελειότητος.

Δι' αὐτὸν ἀκριβὲς τὸν λόγον καὶ ὁ Ἐσταυρωμένος ὡς ἰσχυρότατος μαγνήτης ἐλκύει τὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδι τὸ μεγαλύτερον πλῆθος πιστῶν. Ἄνθρωποι πάσης τάξεως, πάσης ἡλικίας προσέρχονται εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς διὰ νὰ ἴδουν, νὰ γονατίσουν πρὸ τῆς

αἱμασσοῦσης Ἀγάπης τοῦ Γολγοθᾶ! Πόσα δάκρυα θὰ ἡδύνατο κανεῖς νὰ παρατηρήσῃ εἰς ὀφθαλμοὺς ἀνθρώπων, ἐμφανιζόντων μίαν θεησκευτικὴν ἀδιαφορίαν!

Ἀπὸ πλευρᾶς τελετουργικῆς ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάς παρουσιάζει πλοῦτον θεησκευτικῆς γραφικότητος. Θὰ ἡδύνατο κανεῖς νὰ θαυμάσῃ τὸν ὀρθόδοξον χαρακτῆρα, δι' οὗ ἐπιχειρεῖται ἡ ἀνάτασις τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ἐπικοινωνία τῆς μετὰ τὸν πᾶσχοντα θεάνθρωπον τοῦ Γολγοθᾶ.

Αἱ δύο κυρίως ἡμέραι, αἱ συνιστῶσαι τὴν δραματικὴν ἀποκορύφωσιν τῆς Μ. Ἑβδομάδος εἶναι ἡ Μ. Πέμπτη καὶ ἡ Μ. Παρασκευή. Εἰς τὰς δύο αὐτὰς ἡμέρας τὸ κυριαρχοῦν αἶσθημα εἶναι ὁ πόνος, ὅστις γεννᾶται εἰς τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀθλιότητος τῆς ἁμαρτίας, ἥτις ὡδήγησε τὸν ἐπέκεινα πάσης ἐνοχῆς καὶ εὐθύνῃς Ἰησοῦν, εἰς τὴν αἰσχύνῃν τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸ σκότος τοῦ τάφου, ἵνα «θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασιν» χαρίσῃ ζωὴν!

Καὶ ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάς τελειώνει μὲ ἑναν χαρκτηριστικὸν καὶ ἐπαγωγὸν συμβολισμόν!

Ὡρα 11.45'. νυκτερινή τοῦ Μ. Σαββάτου. Οἱ ἱεροὶ Ναοὶ ἀσφυκτικῶς πλήρεις. Ὅλοι κρατοῦν ἑνα κερὶ στὸ χέρι.

Ὁ ψάλτης ψάλλει «Μὴ ἐπωδύρου μου Μήτηρ», Θ'. ὠδὴ τοῦ κανόνος!

Ἐξαφνα ὅλα τὰ φῶτα σβύνουν! Μόνον ἀπὸ τὸ ἱερὸν βῆμα ἀκτινοβολεῖ ἑνα μικρὸν ἀμυδρὸν φῶς! Εἰς τὸν ὑπόλοιπον χῶρον βασιλεύει σκότος.

Τὸ σκότος τοῦ Τάφου!

Εἰς τὴν ὥραιαν πύλιν ἐμφανίζεται ὁ ἱερεὺς μὲ μίαν δέσμην ἀνημμένων κηρίων καὶ ψάλλει: «Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός».

Εἰς μίαν καὶ μόνην στιγμὴν τὰ πάντα «πεπλήρωται φῶτός».

Ἐπιτυχέστερος συμβολισμὸς τῆς Νίκης τῆς Ἀναστάσεως δὲν θὰ ἡδύνατο τὰ ὑπάρξῃ. Αὐτὴ καὶ μόνον ἡ στιγμὴ ὁμιλεῖ εἰς τὴν ψυχὴν ἀποτελεσματικώτερον πολλῶν λόγων, πολλῶν ἀκολουθιῶν.

Ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθόδοξος, φωτιζομένη ἀπὸ τὸ πανάγιον πνεῦμα κάνει τὸ πᾶν διὰ νὰ ἀνυψώσῃ τὴν ψυχὴν εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς πτήσεως ἐξαετᾶται καὶ ἔξ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται **ΜΟΝΟΝ** πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κανιγγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Χωρὶς φόβον καὶ χωρὶς πάθος

Ἡ ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ Ἡ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ

Ἀσφαλῶς πολλοὶ θὰ ἀνέμενον νὰ χαιρώμεθα ἐκ τῆς λυπηρᾶς καταστάσεως, ἣτις παρατηρεῖται εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας. Ὅχι! ὁ διασχυρὸς τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας, ὁ κλονισμὸς τῆς πρὸς αὐτὴν ὀφειλομένης ἐμπιστοσύνης τοῦ λαοῦ, ἡ ἐκμετάλλευσίς τῶν γεγονότων ὑπὸ ἀπίστων καὶ αἰρετικῶν καὶ τόσαι ἄλλαι θλιβεραὶ συνέπειαι μᾶς πλημμυρίζουσι ἀπὸ μίαν συντριβούσαν μελαγχολίαν! Ἀλλωστε δὲν εἴμεθα οἱ «τέλειοι», διὰ νὰ ἀναλάβωμεν τὸ ἔργον τοῦ τιμητοῦ καὶ ἰσχύει δι' ἡμᾶς—εἰδικᾶς μάλιστα εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν—ἡ ἐπιτίμησις τοῦ Σωτῆρος «ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω».

Κατὰ συνέπειαν θὰ ἐξετάσωμεν τὸ γεγονός μὲ τὴν ψυχολογίαν τοῦ συμπασχόντος καὶ ὅχι τοῦ χαίροντος ἐπὶ ἀλλοτρίοις παθήμασιν.

Τί συμβαίνει λοιπὸν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας;

Φαινομενικῶς, μία διάστασις γνωμῶν μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Διοικούσης Συνόδου. Ἐπὶ μητροπολίται διεφώνησαν μὲ τὸν προκαθήμενον, μεθ' οὗ συνετάχθησαν τέσσαρες μητροπολίται. Ἡ ἀφορμὴ τῆς διαστάσεως αὐτῆς ἡ ἀπαίτησις τῶν ἐπὶ νὰ πληρωθῶσιν αἱ κεναὶ μητροπολιτικαὶ ἑδραι καὶ ἡ ἀρνησις τοῦ προκαθήμενου νὰ συζητήσῃ ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ. Τὰ αἷτια ὅμως εἶναι βαθύτερα.

Ἡ παρουσία μεταξὺ τῶν ἐπὶ, ἱεραρχῶν τοῦ παραστήματος καὶ τῆς συγκροτήσεως τοῦ Σάμου Εἰσηναίου, τοῦ Καβάλας Χρυσόστομου κ.λ.π. δίδουν τὸ μέτρον τῆς σοβαρότητος τοῦ κινήματος.

Δὲν ἠδύναντο οἱ ἱεράρχαι αὐτοὶ διὰ «ψύλλου πῆδημα» νὰ προκαλέσουν τόσον σοβαρὸν ζήτημα, ὅπερ κρατεῖ ἐν συγκινήσει οὐ μόνον τὸ Πανελλήνιον, ἀλλὰ καὶ τὸ Πανορθόδοξον κοινόν.

Βαθύτερα λοιπὸν τὰ αἷτια τῆς διαστάσεως!

Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ τὰ μαντεύσωμεν. Ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν ἱερῶν κανόνων! Μὲ σαφῆνειαν οἱ ἅγιοι πατέρες ὑποδεικνύουν τὸν τρόπον τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ προσδιορίζουν τὸν ἐκκλησιαστικὸν βίον. Αὐτοὶ ὅμως οἱ κανόνες δὲν τηροῦνται, ἔχουν ἀπονεκρωθῇ. Ἡ προδοσία αὐτῇ τῶν πατέρων καὶ ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὰς θεοπνεύστους ἀρχὰς καὶ ἀξίας τῶν δημιουργεῖ τὸ χάος καὶ τὴν ὁμίχλην.

Ἀλλὰ μήπως ὑπάρχει ἐν τῇ Ἐπισήμῳ Ἐκκλησίᾳ ἡ ἀποστολικότης καὶ τὸ ἀγνὸν βίωμα τῆς Εὐαγγελικῆς Ἠθικῆς; Ὡ! κυρίως μεταξὺ τοῦ ἀνωτέρου κλήρου ἀπουσιάζει τελείως ἡ προσπάθεια μετουσιώσεως τοῦ Εὐαγγελίου εἰς ζωὴν, εἰς πρᾶξιν, εἰς ἔργα. Οἱ περισσότεροι τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, ἐπιλήσμονες γνόμενοι τοῦ αἰωνίου καὶ ἀθανάτου προτύπου τοῦ Μεγίστου Ἀρχιερέως Ἰησοῦ, ὅστις «οὐκ εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνειν» καὶ διήρχετο τὰς ἡμέρας αὐτοῦ διακονῶν, ἕως οὗ καὶ αὐτὴν τὴν Παναγίαν ζωὴν Του ἔδωκε λύτρον ἀντὶ πολλῶν,

ζοῦν ὡς πρίγκιπες, ἀποτελοῦν τοὺς ἀριστοκράτας τοῦ χορήματος καὶ ἀπέχουν τόσον πολὺ τοῦ Ἰησοῦ, ὅσον ὁ ἴδιος ἀπὸ κακότεχνον εἰκόνα Του ἀδεξίου ζωγράφου!

Θὰ ἠδύνατο κανεὶς νὰ σημειώσῃ ὡς ἐν ἑκ τῶν αἰτίων τῆς ἐκραγείσης κρίσεως καὶ τὴν δουλείαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πολιτείαν. Καὶ τίποτε ἄλλο νὰ μὴ εἶχε κανεὶς νὰ θρηνησῇ ἐκ τῆς δουλείας αὐτῆς, ἢν ἐχάλκευσε ὁ ἰοβόλος Φαρμακίδης, ἀρχετὸν ἦτο τὸ θέαμα τῶν τελευταίων ἡμερῶν! Πολιτικοὶ ἄνδρες, μασόνοι ἢ ἄθεοι, ἀσεβεῖς, οὐδένα σεβασμὸν τρέφοντες πρὸς τὴν θρησκείαν, ξένοι πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀναλαμβάνουν καθήκοντα διαιτητοῦ, καὶ ὡς ἄλλοι υἱοὶ τοῦ Νῶε, προβάλλουν ἐπιδεικτικῶς ἐν κοινοβουλίῳ ἢ ἐν τοῖς ὑπουργικαῖς γραφεῖσι, εἰρωνευόμενοι καὶ ἴσως-ἴσως βωμοὺς χοῦντες, προβάλλουν τὴν γύμνωσιν τοῦ Πατρὸς, χαίροντες ἐπ' αὐτὴν!!

Προσπαθοῦν δὲ νὰ διευθετήσουν τὸ ζήτημα μὲ διατάγματα πολιτικῆς ἐμπνεύσεως!

Ὁκεανοὶ δακρύων ἐχρειάζοντο διὰ νὰ θρηνησῇ κανεὶς τὴν κατὰπτωσιν.

Ὅλα λοιπὸν αὐτὰ καὶ ἄλλα τινὰ αἷτια γενικωτέρας καὶ ειδικωτέρας φύσεως ἐδημιούργησαν ἓνα κλίμα ἠθικῆς σήψεως. Μέσα εἰς τὸ κλίμα αὐτὸ ἡ ἀνάδειξις εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα λαμβάνει τὴν μορφήν εὐτελοῦς συναλλαγῆς, ἡ ἐπισκοπικὴ ἐξουσία μεταβάλλεται εἰς ἐπιτυχὴ ἐμπορίαν, ἡ εὐθύνη τοῦ πρῶτου τῇ τάξει λαμβάνει τὴν ἑκτασιν ἀπολυταρχίας, ἡ ποιμαίνουσα Ἐκκλησία ἀφίσταται κοινωνικῶς καὶ ψυχολογικῶς τοῦ ποιμνίου της, ἡ ἠθικὴ διαφθορὰ ἐμπεδοῦται (διότι ἔνοχος ἔνοχον οὐ ποιεῖ) καὶ ἡ Ἐκκλησία μεταβάλλεται εἰς «σπήλαιον ληστῶν».

Ἀπότοκος τῆς καταστάσεως αὐτῆς εἶναι καὶ ἡ ἐκραγείσα κρίσις τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

Δὲν γνωρίζομεν ποῖα μέτρα ῥέπει νὰ ὑποδείξωμεν πρὸς ἀνόρθωσιν! Ἀλλωστε ποῖος μᾶς ἀκούει;

—Χμ! Παλαιοσημερολογεῖται εἶναι!

Μήπως ὅμως καὶ ἡμεῖς, ὡς καὶ ὅλοι οἱ ἀποτολήσαντες σκληρὸν ἔλεγχον, δὲν ἔχομεν μολυνθῇ ἀπὸ τὴν ἠθικὴν κρίσιν τῆς ἐποχῆς; Μήπως ὅλοι δὲν εὐρισκόμεθα μακρὰν τῆς ἀκραιφνοῦς καὶ γνησίας Ὁρθοδοξίας;

Καὶ ὅμως αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν, ὡς συνελγόντες, νὰ ἐκφέρωμεν γνώμην!

Ναί! ὑπάρχει μία καὶ μόνη θεραπεία!

Ἡ ἐπιστροφή τῆς «Ἐκκλησίας» εἰς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τοὺς Πατέρας.

Μόνον τότε ἡ Ἐκκλησία θὰ ἀποτελέσῃ πηγὴν εὐλογίας καὶ δύναμιν ἀνορθωτικὴν. Μόνον τότε θὰ ἐμπνεύσῃ τὸν σεβασμὸν καὶ θὰ ρυθμίσῃ τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων.

Ἀλλὰ ἡ ἐπιστροφή αὐτὴ δὲν γίνεται μὲ βασιλικά διατάγματα καὶ νόμους συντασσομένους ἀπὸ μασόνους καὶ ἀθέους πολιτικούς.

Ἡ ἐπιστροφή αὐτὴ πραγματοποιεῖται μὲ γενναῖα

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ῥ'πὸ Ἀρχιμ. ΑΓΓ. ΠΑΣΤΡΑ

Πλησιάζουν αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς θὰ ἀτενίσωμεν ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν. Προσεγγίζουν αἱ στιγμαί, καθ' ἃς θὰ ἀκούσωμεν ψαλλόμενον κατανυκτικῶς ἐν μέσῳ ριγούντων χριστιανῶν τό:

«Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου».

Δὲν ἀροῦν νὰ ἔλθουν αἱ Μεγάλαι ἡμέραι τῆς Ἀγίας Ἑβδομάδος, αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς ὑπενθυμίσουν τὰ Πάνσεπτα πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ μᾶς μεταφέρουν νοερῶς εἰς τὸν φορικτὸν βράχον τοῦ Γολγοθᾶ, ὅπου ἐτελειουργήθη τὸ μεγαλύτερον μυστήριον ὅλων τῶν αἰώνων.

Ἡ Ἐκκλησία μας διὰ τῶν κατανυκτικῶν καὶ θεοπνεύστων Αὐτῆς ὕμνων προσπαθεῖ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας νὰ μᾶς θίξῃ τὰς εὐγενεστέρας χορδὰς τῆς καρδίας μας, νὰ μᾶς συγκινήσῃ καὶ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ συναισθανθῶμεν τὸ συγκλονιστικὸν καὶ σωτήριο πάθος τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε γηγενὸς κοσμοϊστορικῆς σημασίας, παγκοσμίου σπουδαιότητος.

Ἡ ἑξιαστήριος θυσία τοῦ Γ. λγοθᾶ ὑπῆρξε τὸ μεγαλειωδέστερον καὶ υπερφυσέστερον πάντων τῶν μυστηρίων τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ μυστήριον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπέδειξε τὴν ἀπειρον καὶ ἀνεξάντλητον ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

Ἐν τῇ θυσίᾳ ταύτῃ τοῦ Γολγοθᾶ διαλάμπει ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλειότητι καὶ ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἔφενε καὶ ἐπενόησε τοιαύτην θυσίαν μοναδικὴν καὶ ἀνερμήνευτον διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἐκπεσούσης ἀνθρωπίνης φύσεως.

Τὸ μέγεθος τῆς θυσίας ταύτης δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ ὁ πεπερασμένος νοῦς τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ δυσθεώρητον βάθος τῆς.

Εἶναι ἀκατανόητον ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, πῶς ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἐγένετο ὑπῆκοος μέχρι

ἄλματα ἡρωικῶν ψυχῶν· μὲ ἐπαναστατικὴν δραστηριότητα φλεγόμενων ἀπὸ τὸν πυρετὸν τῆς Ὁρθοδόξιας πνευμάτων.

Ἐὰν λοιπὸν οἱ «ἐπτά» αἰσθάνωνται τοὺς εαυτούς των εὐρισκομένους εἰς ὑψηλὸν ἐπίπεδον πόνου καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἃς κηρύξουν τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῇ.

Πρὸ πάντων ὁ Ἅγιος Σάμου ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ ολοκληρώσῃ τὴν μάχην, ἐὰν (ὅπως πιστεύωμεν) δὲν ὠρμήθη ἀπὸ ταπεινά καὶ εὐτελῆ ἐλατήρια ἀντιπολιτεύσεως!

Ὅπως ἐξελίχθησαν τὰ πράγματα, ἡ Ἐκκλησία παραμένει ἐκτεθειμένη εἰς τὴν κοινὴν γνώμην.

Πρέπει νὰ δικάσῃ!

Καὶ θὰ τὴν δικάσῃ μόνον ἡ ἐπαναστάσις τῆς ἐπιστροφῆς!

Αὐτὴ ἡ λύσις ἐνδείκνυται εἰς τὴν ἐκραγεῖσαν κρίσιν!

Τὰ ἄλλα ἀποτελοῦν ἄσματα τετίγγων (τζιτζικιών).

θανάτου, θανάτου δὲ Σταυροῦ.

Εἶναι ἀνερμήνευτον καὶ υπερβαῖνον πᾶσαν νόησιν τὸ μυστήριον τοῦ Σταυρικοῦ πάθους τοῦ Κυρίου, ὅπερ ἀνέβλυσε κρουνὸς ζωῆς, χάριτος, ἀφρέσεως ἁμαρτιῶν καὶ σωτηρίας εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Μόνον μία τοιαύτη θυσία ἄλλως τε ἐνὸς τοιούτου Θεοῦ δοικοῦ προσώπου ἦτο δυνατόν νὰ ικανοποιήσῃ τὴν θεῖαν δικαιοσύνην τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου προσβληθεῖσαν διὰ τῆς ἁμαρτίας.

Ἦτο δυνατόν ποτὲ νὰ παραβλέψῃ ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον τὸν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν πλασθέντα ὑπ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πορεύεται τὰς σχολίας ἀτραποὺς τῆς ἀνομίας καὶ τῶν παθῶν; δι' αὐτὸ καὶ ἐξαπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς θάνατον τραγικὸν καὶ ἐπονεϊδιστὸν διὰ νὰ μᾶς δωρήσῃ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν καὶ νὰ μᾶς καταστήσῃ μετόχους τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν.

Καὶ ἀνυψώθη ἐπὶ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ ὁ ἀναμάρτητος υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐδοκίμασε καὶ ἔπρε τὸ πικρὸν ποτήριον ἀνηκούστων θλίψεων, ἀφορῇ τῶν ὀδυνῶν, τὸ πικρὸν ποτήριον τοῦ θανάτου. Τό τί ὑπέφερεν ὁ Κύριος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ διὰ νὰ σώσῃ τὸ ἀπολωλός, νὰ καινουργήσῃ καὶ θεώσῃ τὸν πεπτωκότα ἄνθρωπον, εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ καὶ ἀπὸ τὴν ρητορικωτέραν γλῶσσαν καὶ ὅπὸ τὸν πλέον θεόπνευστον κάλαμον.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐξ ἄλλου θεωρεῖ τὸ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἄλλος τοῦ ὀδυνηρότερον παντὸς ἄλλου ἄλλους λέγων διὰ τοῦ προφήτου:

«Οἱ πρὸς ὑμᾶς πάντες παραπορευόμενοι ὁδὸν ἐπιστρέψατε καὶ ἴδετε, εἰ ἔστιν ἄλλος κατὰ τὸ ἄλλος μου» (Θρῆνοι Ἱερ. Α' 12).

Καὶ ἐβάστασεν ἐπὶ τῶν ἀχράντων ὤμων τοῦ υἱοῦ καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ τὸ δυσβάστακτον καὶ ἐπαχθὲς φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος καὶ διὰ τοῦ πάθους τοῦ κατενίκησε τὰ πάθη, διὰ τοῦ θανάτου κατήργησε τὸν θάνατον.

Τὸ πάθος τοῦ Κυρίου ἀνεκαίνισε τὴν βρώτειον φύσιν καὶ ἐχάραξε τὴν ὁδὸν τῆς ἀγιότητος ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβάδισαν ἑκατομμύρια ἀνθρωπίνων ψυχῶν. Τὸ πάθος τοῦ Κυρίου ὑπῆρξε ἀνὰ τοῦ, αἰῶνας τὸ διδασκαλεῖον πάσης ἀρετῆς καὶ τὸ μεγαλοφωνότερον πάντων τῶν κηρυγμάτων ἐξ ὧν ἠκούσθησαν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὑψηλότερος ἀπ' ὅλα τὰ βήματα ὑπῆρξε ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Κύριος ἐκύρωσε ἐμπράκτως ὅλην τὴν δογματικὴν καὶ ἠθικὴν διδασκαλίαν του.

Οἱ ἐπτά λόγοι οἱ ἐκφωνηθέντες ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἐσχάτης ἀγωνίας του εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μαρτυροῦν καὶ ἀποκαλύπτουν τὰς μεγίστας ἀρετὰς του, αἵτινες ἀποτελοῦν τὴν λυδίαν λίθον ἐφ' ἧς βασιλεῖται ὁλος ὁ χριστιανικὸς Νόμος.

Οἱ ἐπτά οὗτοι λόγοι τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἐπε-

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

(Τέλος)

Διὰ τὰ πενιχρά του ἐνδύματα ὥρισεν ὡς ἑξῆς : « Ἀθανασίῳ μὲν τῷ Ἐπισκόπῳ δότε τὴν μίαν μηλωτὴν, καὶ ὁ ὑπεστρωννύομην ἱμάτιον, ὅπερ αὐτὸς μὲν μοι καινὸν δέδωκε παρ' ἐμοὶ δὲ πεπαλαιώται· καὶ Σεραπίωνι δὲ τῷ Ἐπισκόπῳ δότε τὴν ἑτέραν μηλωτὴν· καὶ ὑμεῖς ἔχετε τὸ τρίχινον ἐνδύμα ». Προαισθανόμενος δὲ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ὁ γίγας αὐτὸς τοῦ ἀσκητισμοῦ λέγει « καὶ λοιπὸν σώζεσθε τέκνα· ὁ γὰρ Ἀντώνιος μεταβαίνει καὶ οὐκ ἔτι μεθ' ὑμῶν ἔσται ». « Ἀνακείμενος δὲ ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ, ἐξέλιπε καὶ προστετέθη πρὸς τοὺς πατέρας ».

Ὁ θάνατος εὔρε τον ἀσκητὴν εἰς ἡλικίαν 105 ἐτῶν. Ὁ τάφος του ἐκρατήθη μυστικῶς μέχρι τὸ 561 ὅτε τὸ λείψανόν του ἐναπετέθη εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Κατὰ τὴν περίοδον τῶν Ἀράβων μετεκομίσθη ἐν Κωνίῃ. Τὸ 1100 ἐδωρήθη εἰς τοὺς λατίνους καὶ μετετέθη ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἀπὸ τοῦ 1491 φυλάσσεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγ. Ἰουλιανοῦ ἐν Ἀρελάτῃ.

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος εἶναι ἡ ὑψηλὸς δοῦς τοῦ Ὁρθοδόξου μοναχισμοῦ. Ὁ Κύριος, Ὁν ἐδόξασεν ὁ Ἀντώνιος, τὸν ἐδόξασεν καὶ τὸν ἀνύψωσεν ἐκεῖ ὅπου ἡ αἰωνιότης καὶ τὸ ἄρρητον μεγαλεῖον παραμένουν ἀβασίλευτα καὶ ἀφθαρτα.

Συγγραφικὴ δρασίς τοῦ μεγάλου ἀσκητοῦ

Ὁ Μ. Ἀθανάσιος λέγει διὰ τὸν Ἀντώνιον ἐγένετο γνωστὸς ὄχι ἐκ συγγραμμάτων ἢ σοφίας κατὰ κόσμον ἀλλὰ διὰ τὴν Θεοσέβειάν του καὶ μόνον.

Μολοντί δὲν ἔλαβε εὐρείαν μόρφωσιν ἐν τούτοις ἐγνώριζεν τὴν Γραφὴν ἀπὸ μνήμης.

Τὴν Ἑλληνικὴν γλώσσαν τὴν ἡγνὴν, παρ' ὅλ' αὐτὰ « ἀγχνίουν ἦν καὶ συνετὸς ἀνθρώπος. Εἰς τὰς ἐπιστολάς ἀπῆντα διὰ ξένης χειρός. Ὁ βιογράφος τοῦ Ἀθανασίου ἀναφέρει ἐπιστολάς τοῦ μεγάλου ἀσκητοῦ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Μ. Κωνῖνον καὶ τοὺς υἱούς του, καθὼς καὶ ἄλλην τὴν ὅποιαν ἀπέστειλεν ὁ Ἀντώνιος πρὸς τὸν σφετεριστὴν τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου Ἀρειανὸν Γρηγόριον. Ὁ Ἱερώνυμος ἀναφέρει διὰ ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου ἐγράφησαν εἰς διάφορους μονὰς ἑπτὰ ἐπιστολαὶ μεστὰί ἀποστο-

κώσαν καὶ ἐπεσφράγισαν περιτρώως ἀπασαν τὴν ἔσοχον διδασκαλίαν του καὶ κατέδειξαν τὴν ἀνωτερότητα τοῦ Κυρίου τὴν ὑπερβαίνουσαν πᾶσαν ἀρετὴν καὶ τελειότητα ἀνθρωπίνην.

Ἄς προσπαθῶμεν νὰ ἐμβαθύνωμε καὶ νὰ εἰδύσωμεν εἰς τὸ βαθύτερον νόημα τῶν ἐπὶ λόγων τοῦ Κυρίου καὶ γενικώτερον τοῦ Πάθους του, τὸ ὁποῖον ἔσωσε ὁλόκληρον τὴν πεπτωκυῖαν ἡθικῶς ἀνθρωπότητα καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὰς εὐθείας ὁδοὺς τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀληθείας.

λικοῦ Πνεύματος, ἡ ἀρίστη δὲ αὐτῶν εἶναι πρὸς τοὺς ἀρσινοίτας.

Διδασκαλία τοῦ ἁγίου ἀνδρός

Ὁ Μ. Ἀντώνιος διεκήρυξεν ὅτι ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ ἔχη ὡς κέντρον καὶ σκοπὸν τὸ ἅγιον θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀγωνίζεται κατὰ τῶν παθῶν, νὰ μιμῆται τὸν Χριστὸν καὶ νὰ τὸν ζῇ ὡς βίωμα.

Ἐν τούτοις ἡ ἡθικὴ τελείωσις δὲν εὐρίσκειται μόνον εἰς τὰς ἐρήμους ἀλλὰ παντοῦ. Οὐτε ἡμπορεῖ κανεὶς ν' ἀναμετρήσῃ τὴν ἀγιότητα ἐνὸς ἀνθρώπου μὲ τὰ ἔτη τὰ ὁποῖα ἔζησε μακρὰν τοῦ κόσμου. Ἐντὸς μας, ἔλεγε ὁ σοφὸς καὶ μέγας ἀσκητής, ὑπάρχουν δύο δυνάμεις. Ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα. Ἡ τὸ ἐν ἡ τὸ ἄλλο θὰ ἐπικρατεῖ. Διὰ τοῦτο « εὖχεσθαι δεῖ λαμβάνειν χάρισμα διακρίσεως Πνευμάτων ».

Τὸ πονηρὸν πνεῦμα μετέρχεται τὰ πάντα προκειμένου νὰ ἐπικρατήσῃ. Ἀκόμη προσποιεῖται εὐλάβειαν καὶ εὐσέβειαν.

Ὁ Ἀντώνιος οὐδέποτε ἐταράττετο, ἡ δὲ ψυχὴ του ἔμενε γαλήνιος. Οὐδέποτε ἐγένετο σκυθρωπός, τὸ δὲ πνεῦμα του πάντοτε ἔχαιρε. Πάντοτε ἐδίδασκε τὴν φιλανθρωπίαν, καὶ ἡ φροντίς διὰ τοὺς πτωχοὺς τὸν ἀπηχόλει συνεχῶς.

Ὡς δὲ γράφει καὶ νεώτερος βιογράφος του, « ὁ Ἀντώνιος ἐδίδασκε ὅ,τι ἔζη καὶ ἔζη ὅ,τι ἐδίδασκε, πιστῶς τηρῶν τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου « ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν ».

ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).

Ὁ ἐν Ἀμερικῇ Ἱερὸς ἡμῶν Ἀγὼν ἐξασφαλίζει τὴν ἀπαραίτητον ἐνότητα καὶ συνοχὴν. Οὕτω ἡ παλαιμάχος κοινότης ἐν Νητρούιτ ἡδυνήθη νὰ κερδίσῃ ὀριστικῶς τὴν κατοχὴν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος. Ἀπεμακρύνθησαν ὀριστικῶς τὰ ἐπαμφοτερίζοντα στοιχεῖα.

Κατόπιν προσκλήσεως τῆς Κοινότητος μετέβη καὶ ἐλειτούργησεν ὁ ἐν Ἀμερικῇ Πρωτοσύγγελος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀρχιμανδρίτης Πέτρος Ἀστυφίδης, ὁμιλήσας ἐμπνευσμένως. Καθήμενος ἐφημερίου τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος ἀνέλαβεν ὁ Ἱερ. Ἐλευθέριος Μόσχου.

Ὁ ἐκλεκτὸς ἀδελφὸς Λουκάς Ἀραπάκης ἐδεξιώθη τοὺς κληρικοὺς. Κατὰ τὴν δεξίωσιν παρευρέθησαν οἱ κ. κ. Λάζαρης, Καβουρτζῆς, Καραπαναγιώτης.

Τὸν ἀναχωρήσαντα πρωτοσύγγελλον ἀπεχαιρέτησεν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον ὁ Πρόεδρος Ι. Σαραντάκος καὶ ὁ Ταμίας κ. Λάζαρης.

Εὐχόμεθα πλουσίαν κατὰ Θεὸν καρποφορίαν εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Νητρούιτ, οἵτινες εἶναι ἀκρίται τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὰ πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ φυλάκια αὐτῆς.

ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

10 Μαρτίου 1924! Ἡμερομηνία, ἣτις θὰ παραμείνῃ εἰς τὸ ἡμερολόγιον τῆς νεωτέρας ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος ὡς ἀποφράς, καὶ πρόξενος πολλῶν ἀνωμαλιῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς αἰτία διασπάσεως τῆς ἐνότητος τοῦ χριστεπωνούμου πληρώματος!

Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμερομηνίαν συνετάγη καὶ ἀπηνυθύνθη μία ἐγκύκλιος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, καθ' ἣν ἡ 10ῃ Μαρτίου θὰ ὀνομάζεται 23ῃ Μαρτίου!

Ἔτσι ἐπεβλήθη ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρυθμῖσις! Γεγονὸς ἀσημάντων καθ' ἑαυτὸ θὰ σκεφθῶσιν μερικοὶ! Καὶ ὁμως!...

Ἡ διαίσθησις τοῦ λαοῦ ἐξανέστη, διείδε εἰς τὴν ἐνέργειαν αὐτὴν τὴν πρώτην συνωμοτικὴν ἀπόπειραν κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως, κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας! Καὶ ἤρχησε νὰ ἀντιδρᾷ!

Πρώτη ἀντίδρασις!

Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἀλεξάνδρου Παλ. Φαλήρου ἦτο ἐφημέριος ὁ ἀοίδιμος ἐπίσκοπος κυκλάδων Γερμανὸς Βαρυκόπουλος, τότε Ἀρχιμανδρίτης. Εἰς τὴν εὐχὴν ἀπολύσεως τῆς Θείας Λειτουργίας ἐν καταφάνει ἀγανακτήσει ἐμνημόνευσε «τῶν ἁγίων τῶν 13 ἡμερῶν».

Τὴν ἐπομένην ἀκριβῶς Κυριακὴν, ἦτοι ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ μετὰ τὸ πραξικόπημα, ἐγένετο μία συγκέντρωσις εἰς τὴν αἰδουσαν Ἐμποροῦπαλλήλων Ἀθηνῶν. Λυπούμεθα, διότι δὲν γνωρίζομεν ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην συγκέντρωσιν. Πάντως μετὰ τὴν ἐκείνων ἦτο ὁ αἰμίμητος Ἰωάννης Σιδέρης, πρῶτος Πρόεδρος τῆς Ὁργανώσεως, Ὁ Ἀνδρέας Βαπορίδης ἰδρυτὴς τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», Ἀνδριανὸς Παπαδημητρίου, Κωνσταντὸς Καραγιαννίδης καὶ ἄλλοι τινές, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν γνωρίζομεν. Μεταξὺ ἐπίσης τῶν πρώτων ἐκείνων ἀγωνιστῶν διεκρίνοντο καὶ δύο μοναχοί, οἱ νῦν ἀρχιμανδρίται Παΐσιος Φινιοκαλιωτάκης καὶ Χρυσάνθος Βρετταρὸς.

Ἀπὸ τὴν συγκέντρωσιν ἐκείνην προῆλθε ὁ «Σύλλογος τῶν Ὁρθοδόξων» ἡ πρώτη ὁργανωμένη ἀντίστασις κατὰ τῆς καινοτομίας τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας.

Ἡ πρώτη αὕτη ὁργάνωσις ἀπετέλεσε τὸν μαγνήτην, ὅστις εἴλκυσε ὅλα τὰ ὑγιᾶ στοιχεῖα, λαϊκοὺς καὶ κληρικοὺς, οἵτινες συνέστησαν τὸ εἰσέτι ἀγωνιζόμενον κίνημα.

Αὐθόρμητος λοιπὸν καὶ πηγαία ἡ ἀντίστασις, καὶ ὄχι δημιούργημα προσωπικῶν παραγόντων, ὡς εὐχαριστοῦνται νὰ ἰσχυρίζονται οἱ κύκλοι τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας.

Ὁ λαὸς διὰ τῆς ἀλανθίστου διαισθήσεως ἀντέδρασε ΑΜΕΣΩΣ καὶ ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ.

Κλείοντες τὸ ἱστορικὸν αὐτὸ σημεῖωμα ἀνεμνησκόμεθα μιᾶς ἀρχῆς ἐνδόξου καὶ ὡραίας, ὅπου ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἡ Ἑμορφὴ Ἐκκλησία καὶ ἄλλα τινὰ ναῖδρια ἐστάθισαν τὰ κατανυκτικὰ ὁρμητήρια

ΔΙΚΑΙΑ ΚΑΙ ΕΠΑΙΝΕΤΗ ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

Ἰδιαιτέρως χαιρόμεθα, διότι ἡ Αὐτοκέφαλος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἀπένειμε τὸν τίτλον τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου εἰς τὸν ἐξαίρετον καὶ πανορθόδοξον φήμης κανονιολόγον δόκτορα Παναγιώτην Παναγιωτάκον.

Δὲν εἶναι μόνον μία ἐπιστημονικὴ φυσιογνωμία, ἐκδηλωθεῖσα μάλιστα λίαν προῶρως, εἰς τὴν ἐπαναστατικὴν ἡλικίαν τῶν 23 ἐτῶν, εἶναι καὶ ἕνας ἄνθρωπος, διακρινόμενος διὰ τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτήρος.

Εἴχομεν τὴν εὐτυχίαν ἐκ τοῦ πλησίου νὰ γνωρίσωμεν τὸν ἄνδρα καὶ νὰ ἐκτιμῶμεν ἐνθεν μὲν τὸ κύρος, ὅπερ ἐμπνέει, ἐτέρωθεν πάλιν τῆς ἀγάπης ἥς ἀπολαμβάνει, ὅτε θεῖα βουλήσει, συνεξεδημήσαμεν δι' ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα εἰς τὸ περίσμενον Πατριαρχεῖον τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας.

Συγχαίρομεν λοιπὸν τὸν ἐκλεκτὸν φίλον κ. Παν. Παναγιωτάκον, εὐχόμενοι αὐτῷ καὶ ἀνωτέρας τιμᾶς, ὧν δικαιούται.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἡμέτεροι πενιχραὶ δάφναι, ὀψίμως μάλιστα προσφερόμεναι, δὲν πρόκειται νὰ καλύψουν κενὸν τινα χώρον, ὑπερπληρωθέντων τῶν πάντων ὑπὸ πανορθοδόξων ἐφυμνίων καὶ ἐπαίνων, δι' αὐτὸ ὑπενθυμίζομεν τῷ εὐδόρκως ἐργαζομένῳ ἐπιστήμονι καὶ πιστῷ τῆς Ἐκκλησίας (ἐν τῇ γενικωτέρᾳ σημασίᾳ τῆς λέξεως) τέκνῳ, τὴν υποχρέωσιν, ἣν ἔχει ἐναντι τῆς Μητρὸς τῶν πάντων Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐκ τοῦ ὅθους τῆς δόξης, εἰς ὃ ἀνῆλθε καὶ ἀξίαν καὶ ἐπαινετὴν ἱκανότητα, θεᾶται κατατετημημένην τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, συνταρασσομένην ὑπὸ ἐσωτερικῶν καταιγίδων, ἐπιβουλευομένην ὑπὸ παντοίων συνωμοτῶν, ἐπενδεδυμένων ἐν τοσοῦτῳ διὰ τοῦ σχήματος τοῦ ἀκάκου προβάτου· βλέπει ὡσαύτως τὴν ἀποστασίαν τῶν ἀποκαλυμμένων Ὁρθοδόξων ποιμένων ἀπὸ τοῦ πνεύματος τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων.

Καλεῖσθε λοιπὸν, πολῦτιμε ἐργάτα τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ ἀγωνισθῆτε διὰ τὸ κράτος τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων, διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ τὴν ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΝ εἰς τὸ αἰώνιον καὶ ἀθάνατον πνεῦμα τῶν Πατέρων.

Εἰς αὐτὸ συνίσταται ἡμετέρα εὐχὴ καὶ αὐτὸ ἀναμένομεν ἀπὸ τὸν προκινδυνεύσαντα διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ ἀσφάλειαν τῆς Ἀθωϊτικῆς Πολιτείας· νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξιν τῶν κανόνων καὶ εἰς τὴν εὐρυτέραν πολιτείαν τῶν Ὁρθοδόξων.

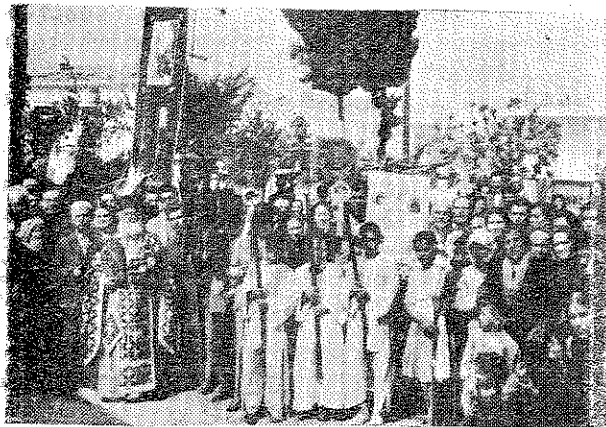
Τοιαύτης σταυροφορίας οἱ ἀκόλουθοι πολλοί.

ἐνὸς χειμᾶρον εὐσεβείας καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

Διὰ τὸν χειμᾶρον αὐτὸν ἔγραφον τότε αἱ ἀρμόδιαι ὑπηρεσίαι τοῦ ὑπουργείου Ἀσφαλείας: «Παλαιοημερολογίται, μᾶζα συμπαγῆς πειθαρχοῦσα ἀπολύτως εἰς τὰς διαταγὰς τῶν πνευματικῶν τῆς ἡγετῶν», ἔτσι ἐξεκίνησε ὁ Ἱερός Ἀγών.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΠΟ ΤΩΝ ΕΟΡΤΑΣΜΩΝ ΤΟΥ ΕΚΛΕΚΤΟΥ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Ὡς γνωστὸν πανηγυρίζει τὴν 25ην Μαρτίου, εορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὁ Ἱερός Ναός τοῦ Ἐκλεκτοῦ Παραρτήματος Χαλκίδος. Ἡ εἰκὼν ἐλήφθη ἀπὸ τὴν περιφορὰν τῆς ἱερᾶς εἰκόνης. Διακρίνεται ὁ ἱερεὺς αἰδεσιμ. Ἰωάννης Φράγγος, ὁ Πρόεδρος κ. Α. Στάμου, μέλη τοῦ Δ.Σ. καὶ ἄλλοι τινές.

Ὁ Πατριάρχης Σερβίας

Τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας ἡ Ἑλλὰς εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ φιλοξενήσῃ τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην τῆς φίλης καὶ γείτονος Σερβίας. Τὸ γεγονός περὶ τῆς σημασίας του διὰ τὴν ἐγκαρδίωσιν τῶν σχέσεων δύο γειτόνων λαῶν εἶναι σπουδαῖον καὶ ἀπὸ πλευρᾶς Ὁρθοδόξου. Ἡ Σερβία ἀνήκει εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν ὅμιλον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ δὲ ἐπαφὴ τοῦ θρησκευτικοῦ της ἀρχηγοῦ με τοὺς ἐκπροσώπους τῶν κυριωτέρων Ὁρθοδόξων Κέντρων, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας Ἱεροσολύμων γεννᾷ τὴν ἐλπίδα τῆς προσεγγίσεως τῶν ἐπὶ μέρους ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐνότητος τῆς Οἰκουμένης ὀρθοδοξίας. Εὐχόμεθα ὅλο ψυχῶς τὴν ἐπιτυχίαν τοιούτων σκοπῶν, οἵτινες καὶ πολιτικῶς δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς πορείας τῶν λαῶν.

Ἐπαγρύπνησις καὶ ἀνύστακτος προσοχὴ

Καὶ πάλιν ἐκφράζομεν τὴν λύπην μας διότι ὁ πολιτικὸς παράγων τῆς χώρας ἡσχολήθη μετὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν εὐτασίαν. Ὁ παρεμβατισμὸς αὐτὸς ἀτονεῖ ἐπὶ πλέον τὴν Ἐκκλησιαστικὴν δραστηριότητα καὶ ἐνισχύει τὴν ἐξάρτησιν τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τοῦ Κράτους. Πέραν ὅμως αὐτῆς τῆς πλευρᾶς ὑπάρχει καὶ ἑτέρα· εἶναι γνωστὰ αἱ τάσεις προσεγγίσεως πρὸς τὰ ἑτερόδοξα σχήματα τοῦ χριστιανισμοῦ τῆς Δύσεως. Ἀνεξήγητος παραμένει ὁ ζήλος τοῦ Ποντίφικος τῆς Ρώμης διὰ τὴν ἑνωσὶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐπιζήλωσ ἀντιδρᾷ κατὰ πάσης συνεργασίας μετὰ τοὺς προτεστάντας καὶ παπικοὺς ὁ εἰς τὴν «ἐπτά», ὁ γνωστὸς διὰ τὴν κατάρτισιν καὶ τὸν στοχασμὸν του.

Συνδυαζόμενα ὅλα αὐτὰ γεννοῦν τὴν ἐθλογον ἀπορίαν· Μήπως ὑπὸ τὴν διάστασιν κρύπτεται λαθρόνως, πλὴν ἀσφαλῆς, κίνησις προσφοράς τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τὴν Δύσιν, χάριν ἁλλοτρίων σκοπῶν; Μήπως πάλιν εἰς τὸν ἱστορικὸν χρόνον τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας κινεῖται ὡς ποτε ἐν τῷ ἡμιθανεῖ Βυζαντίῳ,

προσβέβηαι «ἐνωτικαί»; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐκείνο ὅπερ ἐνδείκνυται εἰς ἅπαντας, τοὺς πιστεύοντας ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ἐκφράζει τὴν ἀπόλυτον ἀλήθειαν ἐν τῷ Χριστιανισμῷ καὶ θαυμάζοντας τὸ οὐράνιον οὐτὶς κάλλος, εἶναι ἡ ΕΠΑΓΡΥΠΝΗΣΙΣ ΚΑΙ Ἡ ΑΝΥΣΤΑΚΤΟΣ ΠΡΟΣΟΧΗ.

Ἀλλωστε ἡ διάστασις ἐν τῷ Φαναρίῳ ἀποδεικνύει ἐν τινὶ μέτρῳ, τὴν λογικότητα τῶν ἐπιφυλάξεών μας!

Αἱ ἀρχαιρεσίαι τῆς Παναγίας Ὁδηγητρίας

Μέσα εἰς ἓνα περιβάλλον ἀφόγου ἐμφανίσεως ἀπὸ ἀπόψεως χριστιανικῆς εὐπρεπείας καὶ σεμνότητος ἐγένοντο αἱ ἀρχαιρεσίαι δι' ἀνάδειξιν τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ὁργανώσεως «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια. Κατ' αὐτὰς ἀνεδείχθη τὸ κατωθὶ Διοικ. Συμβούλιον: Πρόεδρος κ. Μαρία Παπαμακαρίου, Ἀντιπρόεδρος κ. Ἄννα Λέκκα Γ. Γραμματεὺς δις Βασιλικὴ Κόντου, Ταμ' ας κ. Μαρία Βερσοῦλου Μέλη Μελπομένη Ζαχαρία, Σταματίνα Σούτσου, Μαρία Χατζηνικολάου. Ἀναπληρωματικά: Ὀθυσμία Καταπόδη, Εὐαγγελία Τσαμίση, Χρυσούλα Ἀφεντούλη.

Τὸ νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον ἅμα τῇ ἐκλογῇ του καὶ τῇ συγκροτήσει του εἰς σῶμα παρουσιάσθη εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπιτροπὴν, παρ' ἧς ἐζήτησε εὐχὴν καὶ εὐλογίαν διὰ τὴν κατὰ Θεὸν εὐδόωσιν τῶν ἐργασιῶν του.

Εὐχόμεθα πλουσίαν δραστηριότητα εἰς τὴν κοινωνικὴν αὐτὴν ὀργάνωσιν τοῦ Ἀγῶνος μας. ἥτις ἐργάζεται τόσο ὡς ἐπαίνως χάριν τῆς δόξης τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκδρομαὶ εἰς Μέγα Σπήλαιον

Τὸ Δ.Σ. τῆς «ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΟΔΗΓΗΤΡΙΑΣ» προετοιμάζει μίαν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν ἐκδρομὴν εἰς Μέγα Σπήλαιον. Ἡ ἐκδρομὴ θὰ γίνῃ μετὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων. Διὰ πάσαν πληροφορίαν νὰ ἀπευθύνωνται οἱ βουλομένοι εἰς τὰ γραφεῖα ἐκάστην Τρίτην καὶ εἰς τὴν Περαιεὶ κατ' ἀσπῆμα τῆς κ. Μ. Βερτοπούλου Βασιλέως Κωνσταντίνου 124.

Περιοδεῖται κληρικῶν μας

Ὁ Πανοσιώτατος Ἱερομόναχος Ἀγαθάγγελος Βούρδουλας, κατ' ἐντολὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς μετέβη εἰς Θεσσαλίαν εἰς διάφορα Παραρτήματα. Ὁ Ἱερομ. Πανάρετος Πετρίδης εἰς Σάμον. Ὁ Ἱερομόναχος Διονύσιος Καλάργγυρος εἰς Πάρον. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Στέφανος Τσίκουρας εἰς ἄλλα Παραρτήματα. Οὗτοι ἅπαντες νοσητεῦν, λειτουργοῦν, ὑποστηρίζουν τὰ τέκνα τῆς πολεμομένης Ὁρθοδοξίας.

Μετανάσται τῆς αἰωνιότητος.

Κατόπιν πολυπύου ἀσθενείας ἀπεδήμησε εἰς Κύριον εἰς νεαράν ἡλικίαν ἡ Ἀρετὴ Χατζηαρετὴ ἐκ Χίου. Ἦτο πρότυπον ἐναρέτου καὶ χριστιανῆς γυναίκος. Τὴν κηδεὶαν ἐτέλεσε ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Νήφων Ἀστυφίδης. Εὐχόμεθα ἀνάπαυσιν τῆς μεναστάσης καὶ παρηγορίαν τοῦ ἀτυχοῦς συζύγου καὶ τῆς πονεμένης μητέρας, Ἀγγελίας Σιμιακάκη, ἡ ὁποία συνοδεύει τὴν τρίτην θυγατέρα εἰς τὸν τάφον.

Ἄπαντα τὰ Βιβλία τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος εἰς τὴν «ΠΗΓΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ» (Κάνιγγος 32—Ἀθήναι)